دژوند پاڼې

دویمه شعري ټولګه

عزت الله شمسزي

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم:	د ژوند پاڼې
شاعر:	عزت الله شمسزی
خپروندوی:	د لغمان فرهنګي ټولنه
د خپرونو لړ:	۹
چاپشمېر:	(۱۰۰۰) ټوکه
کمپوز:	خپله شاعر
د پښتۍ ډیزاین:	حشمت الله ناصری
چاپ کال:	۱۳۸۶ل - ۲۰۰۷ م

خوږو ملگرو ته مې چې تل
يې مينه راکړې

اغزو ته موسکا

لاس مې پورته کړی یوه نوې دعا غواړمه
نن به زه له خدایه خیر د ټولې دنیا غواړمه

ژونده ما له تانه کله لویه تمه کړې ده
زه خو دې دنیا کې بس یوه خوله خندا غواړمه

ډېرو فقیرانو، زیارتونو باندې گرځمه
خدای نه چې څه غواړمه اول په کې تا غواړمه

شړق وهه بارانه چې غوټۍ له تندې مړې نه شي
زه مې په ځان نه يم دې اغزو ته موسکا غوارمه

موږ خو دې تورتمه له دې ژونده پښيمانه کړو
لار ورکړه سپېدو ته سبانو ته سبا غوارمه

ته راغلې يو نور راغی تيارې مې له زړه ووتې
دغه يوه شپه درنه تر ډېره رڼا غوارمه.

زړونه، ارمانونه

دلته زموږ په ارمانونو باندې څه ونه شول
ته څه خبر يې زموږ زړونو باندې څه ونه شول

په دې وطن کې په ستم پسې ستم روان دی
ددغو خلکو په سرونو باندې څه ونه شول

دلته څه خلک دي جنت د ژوند په بيه پلوري
په دې دنيا کې جنتونو باندې څه ونه شول

ستوري به څنگه تر سحره پورې ورسېږي
بېگا د ستورو امېلونو باندې څه ونه شول

زموږه لويې لويې دښتې خود له تندې نه مري
زموږ څپو څپو سيندونو باندې څه ونه شول

وحشت يې لا په پرهرونو باندې لوبې کوي
ددې ولس په غيرتونو باندې څه ونه شول

بادونه

بې کوره شنو بادونو چېرته بلې خواته لاړشئ
زموږ له زخمي غرونو چېرته بلې خواته لاړ شئ

بس ستړي یو ډېر ستړي، نوره مینه غواړو مینه
پردیو ارمانونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ

اورونو موږ په لپه کې اوبه ورکړې چې شنه شي
زموږه له باغونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ

مات شوي ګلدانونه اوس ګلان کرو نغري کې
سپرلیو او ګلونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ

لاسونه د سپېدو مو ګرېوانو ته در لنډېږي
بدبختو تورتمونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ.

لنډۍ قیامت

کلي کې کوکنار سپړي ګلونه ته به چېرته یې
ناخي له مستۍ نه چنارونه ته به چېرته یې

اور شوه هغه تنده چې په زړه کې مې ساتلې وه
غېږکې مې رانغاړي ارمانونه ته به چېرته یې

ناست یمه وړو وړو هندارو ته د اوښکو مې
ورک وي رانه ټوله شپه خوبونه ته به چېرته یې

راشه چې له زړه هره پرده پورته کومه زه
وایم لاروي باد ته حالونه ته به چېرته یې

اوس هم هره ورځ کلي کې جوړ وي یو لنډی قیامت
شاوخوا د سترګو وي جنګونه ته به چېرته یې

ژېړ مازیګری دی ددیدن دعا مې وکړله
لپه مې شمسزیه کړل لاسونه ته به چېرته یې

دپېغلو سترگو سلامونه

سحر هغسې نه وي، مازيگر هغسې نه وي
اوس زړه مې بند په څنو کې د لمر هغسې نه وي

يو خوب و پو پناه شو چې په خوب کې مې ليدلې
اوس ډېر خوبونه وينم خو منظر هغسې نه وي

چې کله هم باران وشي دغرونو غاړې گورم
سپرلی وي او گلونه خو يو غر هغسې نه وي

اوس ما ځوروي نه، د پېغلو سترګو سلامونه
دا زړه مې خدايزده مات شو که نظر هغسې نه وي

نن سترګې غړولی شو تيارو کې ستوري وينو
تر عمره به زموږه مقدر هغسې نه وي

يو درد مې و په زړه کې چې غزل زما غزل و
اوس هم شعرونه ليکم خو اکثر هغسې نه وي

کمزوري

نیمه شپه یو څوک وځي له ښاره خو هیڅ نه وایي
ونیسي له ستورو سره لاره خو هیڅ نه وایي

دلته یو مین دی هسې نورې فلسفې وایي
ته وله شاعري یې ستا لپاره خو هیڅ نه وایي

ګل چې مجبوره نه د اغزو غېږه کې وخاندي
داسې پښتنې هم شي ناچاره خو هیڅ نه وایي

سوځي پښتنه لکه ډیوه تاوه راتاوه شي
غلې د جانان له خره مزاره خو هیڅ نه وایي

څه وکړي کمزوري دی له ژوند سره جنګ نه کېږي
سترې دی شمسزي له خپل روزګاره خو هیڅ نه وایي

يوه سپوږمۍ

گـتـه د هـر چـا زمـا زيـان خـوښـېـږي
دژونــد لــپــاره مــې ارمــان خــوښــېــږي

خـانده چې اوښکې دې لـه سترگو راشي
لـمـريـنـه ورځ کـې مـې بـاران خـوښـېـږي

يـوه سـپـوږمـۍ پـه کـې مـلـگـرې لـرم
ځـمـکـې تـر تـا مـې ډېـر اسـمـان خـوښـېـږي

دمـاشـومـانـو روان سـتـوري خـوښ وي
خـو زمـا خـوځـنـده انـسـان خـوښـېـږي

شـمـسـزيـه ښـکـلـي مـيـنـه څـه پـېـژني
ددوی دسـرو زرو بـوتـان خـوښـېـږي.

د ستورو ګاونډی

خدایه دا څه وشول نه مړ او نه ژوندی شومه زه
هسې پر ځمکه بار بې لاسو پښو نیالګی شومه زه

مور، څو یاران همدې یوه خاوره کې وغوړېدو
خو څوک نرګس شول څوک ګلاب، منځ کې اغزی شومه زه

اوس رانه څه پوښتې چې څنګه مې زړه تاته درکړ
زه هم پوهېږم نه چې څنګه لېونی شومه زه

زمانې ووایه معیار د ښه او بد څنګه دی
په څه دې خپل شوم او په څه درنه پردی شومه زه

پرون په خیال کې د سکروټو پر غره وختمه
ښکاري ستا مینه کې د ستورو ګاونډی شومه زه.

څپې څپې خبرې

د ژوند د ورکې فلسفې غوندې خوږې خبرې
وکړې جانان په لنډه ساه وړې وړې خبرې

نن يې پر شونډو باندې وېره دغماز خوره وه
پټې يې وکړلې د سترګو اينې خبرې

زما پر زړه دې رپ د سترګو دومره دروند پريوځي
لکه چې کلي کې مشران کوي پخې خبرې

دلمر له وړانګو نه شرمېږي چې رسوا يې نه کړي
سپوږمۍ او ستوري کړي يو بل سره د شپې خبرې

شمسزيه داسې چې له تورو نه نغمې جوړوي
دکلي سيند درته راوړي څپې څپې خبرې

ورکې سندرې

دا څه موده مې ورکې وې سندرې ستا په څېر
خپه وې ګرځېدې به رانه لرې ستا په څېر

ما زړه پرېښود د ګونګې کلیوالې په پلو کې
که نه ښار کې وې ډېرې ژبورې ستا په څېر

يو څو ورځې دقافــله ښاپېريو سره هم وم
والله چې دومره نه وې جادوګرې ستا په څېر

دچا دمینې زور دشنې گنبدې ملنگان کړل
اوسېږي په زیارت کې شنې کوترې ستا په څېر

شاعره! خیال زما هم تلــله عرشه راتاوېږي
خو نه لرمه ذهن کې خبرې ستا په څېر

شمسزیه دومره ډېر نه دي یو څو کسه په شمار دي
چې اوسيــله منطق او عقله لرې ستا په څېر.

لمر پر لاره

نن گهیځ بیا د لمر د تلو پر لاره
یوه غوټۍ د ګلاب وغوړېده،
او د تنکیو اننګیو،
پـه وږمو یې،
فضا ښکلې
کړله،
خو، خدایزده،
لمر ته و نن چا د کبر جام ورکړی؟
چې له غروره یې،
ولاړو سلامي ګلو ته و نه کتل
او له غصې نه یې دمخ له کاسې،
ګرمې لمبې،
وشیندلې،

لمر ،
نن دګلو ، ارزښت، ونه پېژاند ،
لمر،
دیوې ورځې په ژوند
او په ښایست، وغولېد .
خو چې ماښام شو ، دختیځ له لوري ،
دتورې شپې، ګزمې را وختلې.
لمر بیا دکبر جام، پر سر واړاوه
او ، د تنکیو ، ګلغوټیو ، په څېر
دخپل غرور،
پر بستر،
پرېوتلو .

د زړه لمبې

چې زه بې وسوم ستا دې هره ادا اور واخلي
ستا دې څپه څپه ځواني او ښکلا اور واخلي

د زړه لمبو نه زه هېڅا ته شکايت نه کوم
زه سوی ښه يم هسې نه چې دنيا اور واخلي

له اغزو پرته دګلونو څانګې بدې ښکاري
بې له غمونو دې دژوند هره سا اور واخلي

لکه پتنګ اور په وزرونو کې اسمان ته وړمه
هڅه مې داده چې دا توره فضا اور واخلي

ته چې يو ګام هم دنړدې راتللو زيار نه کاږې
دخدای په امان ستا دې له لرې موسکا اور واخلي.

ښېرا

څه چاره په کار ده یاره دلته بیا لېونی کېږم
جانان سم راسره نه ځي په والله لېونی کېږم

په ډېر صبر صبر یاره زما زړه لمبه لمبه شو
اوس مې عقل لوګی کېږي خامخا لېونی کېږم

ما مې وینه نذرانه کړه چې سپرلی په دې ښار راشي
چا لاسونه لپه کړي، کړي ښېرا لېونی کېږم

ګیلې

سپوږمۍ د ورځې لاس ته راشي رانه بېرته تښتي
لپه مې ډکه‌ـله ښکلا شي رانه بېرته تښتي

جانانه اوس چې توره شپه کې کله لار ورکوم
سترګې دې يادې کړم رڼا شي رانه بېرته تښتي

زړه کې مې ډېرې ګيلې شته خو زړه مې تاسره دی
لږ څه مې ذهن کې پيدا شي رانه بېرته تښتي

دجانان وصل وي يوه شېبه بېلتون سر او کال
مياشت کې يوه ورځ نيمه پخلا شي رانه بېرته تښتي

مړوند په سترګو باندې کېږدي چې حال ونه وايي
ماته راګوري په خندا شي رانه بېرته تښتي.

سکوت او شور

داسې وخت هم و چې به ما په لویه لاره ژړل
ماشوم زړګي به مې له ګله هم له خاره ژړل

ما به د خپل زړه سوې ساندې هم سندرې کړلې
ستا جدایۍ کې چې به ما دا ستا لپاره ژړل

هغه بدرنګې شپې هم زموږ په چم تېرې شوې
چې به مو سپینه ورځ د تورې شپې له داره ژړل

چې به مې یاد شوې تیارو خونو کې ببوزلې حورې
ما به د ښار هرې ډیوې ته تر سهاره ژړل

شمسزیه څه ښکلې جګړه وه د سکوت او د شور
دې له هینګاره زما، ما یې له انکاره ژړل

الماس

څوک چې يو ګام راسره لاس په لاس شي زړه ورکوم
چې رابښکاره په چا کې لږ اخلاص شي زړه ورکوم

غېږه مې هر چا ته پرانيستې يم چينه د مينې
ښکلی که هرڅومره تېره الماس شي زړه ورکوم

دغرو او دښتو ساده خلک يو چل نه پېژنو
چې لږ دښمن هم راته ټيټ و پاس شي زړه ورکوم

ورځم د تورو غرو ترشا ويدې جذبې ويښوم
که مې ملګری څوک په دې احساس شي زړه ورکوو.

دعا

جوړ مې له ښېرو نه شي دعا په دغه ښار کې
ښکاري چې قبلېږي نه ښېرا په دغه ښار کې

خدای ته به لاسونه په دې هیله لپه نه کړم چې
دا سړی غلام کړه دا پاچا په دغه ښار کې

موږه لېوني دځلورلارو یو خو ورځ راځي
پېغلې به شیندي پر موږ ښکلا په دغه ښار کې

خدایه قربانـي زمـوږ ددې لـپـاره نـه وه چـې
چـور دې شـي ښایست لوټه حیا پـه دغـه ښار کـې

دغـه فـیـصـلـه بـه سـتـا هـمـزولـو بـانـدې وکـړمـه
شـوم کـه مـخـامـخ درسـره بـیـا پـه دغـه ښـار کـې

وړانـدې زمـانـه درسـره نـوره یـاري نـه کـړي
ګـرځـه یـو څـو ورځـې پـه خـنـدا پـه دغـه ښـار کـې

نجوني وایي ښکاري چې شـمسزیه مـین شوی یې
ټـولـه ورځ یـې ځـان سره لـګـیـا پـه دغـه ښـار کـې.

درد

غوټۍ غوټۍ شي خو موسکي نه شي ګلونه دلته
ښکاري غوړېږي نه د زړونو ارمانونه دلته

دتورې شپې تياره او درد ته خپه نه يم دومره
خو کاشکې واى دسپېده دم غوندې لاسونه دلته

وخته دخپلې ببوسۍ تصوير چې ګورمه زه
ښکاري رښتيا نه شي زما ياغي خوبونه دلته

ستا تر وصال دمخه ښه په زوره وژاړمه
تر هر سپرلي مخکې اورېږي بارانونه دلته

شمسزيه اور د نفرتونو او هوس الوتى
غوارې سکاره کړي دا ځو پاتې دېوالونه دلته.

شاعرانه خبرې

دا به وي ګرانه څه چې ته رانه ارمانه غواړې
فصل مړه ځمکه کې د اوښکو ـ له بارانه غواړې

څو کاله کېږي پسرلی پرې غوړېدلی نه دی
خوته موسکی موـسکی غاټول ـ له بیابانه غواړې

زماني دې کې کومه پټه فلسفه پرته ده
ستومانه روح مې په بدن کې سرګردانه غواړې

ښکاري زما د سندربېزې لارې مل شوې ښکلیه
چې هره ورځ شاعرانه خبرې مانه غواړې

دښار څه خلک د هر چا په عبادت روږدي دي
شمسزيه هسې تقدس يې له ايمانه غواړې.

چېرته بل ځای

غوربېږي اسمان دلته او اورېږي چېرته بل ځای
په برخه مو دي شپې سپوږمۍ غوړېږي چېرته بل ځای

موږ سل خزانه ګالو دیوه سپرلي په تمه
هغه هم چېرته لاره کې تاوېږي چېرته بل ځای

عجیبه شان سلوک کړي دجانان د زلفو ولونه
زیندۍ شي زما غاړې ته خوربېږي چېرته بل ځای

حیران یمه دسپینو ستورو دغه نزاکت ته
سترګک وهي تول ماته او ځلېږي چېرته بل ځای

زما د زړه انګړ ته یې غمونه رالېږلي
په خپله د جانان تصویر اوسېږي چېرته بل ځای.

د زړه خاموشه ښار

هغه هم ولاړه هک حیرانه وي چې نه یمه
بس لکه دستوري پرېشانه وي چې نه یمه

مرګه ستا له وېرې هره ورځ رانه پوښتنه کړي
بل به څوک نږدې درته تر ځانه وي چې نه یمه

ستا د زړه خاموشه ښار زما په نوم ودان شولو
دغه پاچاهي به بېرته ورانه وي چې نه یمه

زه یم چې وفا درنه د سر په قیمت غواړمه
بیا د ښکلا به دې ارزانه وي چې نه یمه

وایي په کې زه یم چې خبرې دې غزلې دي
شعر به دې شمسزیه بې عنوانه وي چې نه یمه

توپان

دا نن چې لکه ستوري پرېشان یو زه او ته
منزل ته تورو ورېځو کې روان یو زه او ته

راځه چې مخ ور واړوو پوښتنه ترېنه وکړو
ترڅو به زغلولي دې توپان یو زه او ته

دا خیر که مو غماز ترمنځه جوړه فاصله کړه
په زړونو کې خو یو بل ته ښه ګران یو زه او ته

زه خیر ستا د ښایست غواړم ته خیر زما د سر
ولاړ د بلا مخې ته حیران یو زه او ته

یو وخت و چې د سرو گلونو غېږ کې اوسېدو
اوس سترگو کې اغزي د ټول جهان یو زه او ته

شمسزیه دمرگ کومي ته دانگل وي یوه ورځ
تر کومه به په لټه د امکان یو زه او ته.

د بخت ستوری

ته په رښتیا چې یې دغم مقابلې ته ولاړ
د ژوند د ستړي پیچ وخم مقابلې ته ولاړ

شور کې د خپلو اسویلو راز د تخلیق لټوې
یې د بادار د جهنم مقابلې ته ولاړ

ستا یوې سترګې نه خندا بلې نه اوښکې څاڅي
څومره ډاډه یې د ماتم مقابلې ته ولاړ

خدایزده چې چا دې د بخت ستوری نړولی ګرانه
چې خالي لاس یې د تورتم مقابلې ته ولاړ

غوښتل مې زه لکه سپرلي ستا پر زړه وغوړېږم
کاش نه وای ته مې د کرم مقابلې ته ولاړ.

قلنګ

یا به له ښاره وځي یا به هم قلنګ ورکوي
که دا ونه کړي نو سرزوري ګواښ د جنګ ورکوي

دخپل قاتل دې هوښیارۍ ته هم حیران یمه زه
زما د قتل ارادې ته د ژوند رنګ ورکوي

څه جادوګر دی لوی واړه ورته سرونه ټیټ کړي
په همیانۍ کې یې څه شته هغه ته شرنګ ورکوي

د لښکرونو پاچا پام په ملنګانو کوه
دلته د ماتې او بري زیری ملنګ ورکوي

چې مازیګر لمر په لوېدو شي نو ټپه ټپه شم
ته وا، څوک شته زما د زړه رباب ته ترنګ ورکوي.

خواخوږې

څو کاله کېږي
لړ او بر گرځېدم
ما يو خواخوږی، يو جانان لټاوه
ما مې د خپلو لېونو خيالونو
هغه ښايسته ښاپېرۍ نه موندله
چې يې تصوير زما په زړه
زما په روح کې
پروت و

اخ ښه شوه،
ځومره ښه شوه،
ډېره ښه شوه،
ما د زرينې شپې،
له سپينو ستورو،
ډک اسمان کې
ته ومونديې
ما دې په سترگو کې
دخپل زړه ناځوابه
سوالونو ته ځواب ومونده
ما مې،
د خپل ژوندون ،
تياره ما ښام ته،
سپينه سپوږمۍ وموندله
نو گرانې !
څه دنيکمرغۍ شيبې دي،
راځه چې اوس د غره لمنه کې،

دنیا نه لرې خپلې تېرې،
هېرې بد مرغۍ
وژاړو

پربړده که خدای وکړي
زموږ د اوښکو سیند
زموږ پر کلي
هم سپرلی راخور کړي
او دا سپرلی

زموږ

د ټولو کلیوالو هیلې وغوړوي.

زه او جانان

زه او جانان مې په څه چل دواړه یو ځای اوسېږو
لاس مې لنډ کړی د اجل دواړه یو ځای اوسېږو

موږ ځپل شوي د یو بل تر سیوري لاندې خوښ یو
څېرې ګرېوان او جړ وربل دواړه یو ځای اوسېږو

شپې د سپوږمۍ دي اوس د ستورو منځ کې ژوند تېروو
یو بل ته اوروو غزل دواړه یو ځای اوسېږو

زه هم شاعر یم د فطرت په شهکارونو مین
غر دې خوښېږي که ځنګل دواړه یو ځای اوسېږو

نور مو په غره کې لټوئ لکه نښتر او څېړۍ
زه او شمسزی شو بدل دواړه یو ځای اوسېږو.

لمبې

سپوږمۍ هم نه وه د تیارو په منځ کې پاتې ومه
بېګاه د اوښکو د ډیوو په منځ کې پاتې ومه

خود به ښایسته یې چې ګلونو سره ژوند تېروې
زه خو څو کاله د لمبو په منځ کې پاتې ومه

ته چې د ښار شوې ته هوښیار شوې زه ساده په دې چې
ولې د خپلو تورو غرو په منځ کې پاتې ومه

لاس دې په وخت رانه کړو اوس بېړۍ د امن شولې
ښه دې لیدم چې دڅپو په منځ کې پاتې ومه

هغه مهال چې دقسمت تر وزر لاندې نه وم
د ډېرو خپلو او پردو په منځ کې پاتې ومه

شمسزی چې داسې لېونی اوسودایي گرځمه
یوه شېبه د ښاپېرو په منځ کې پاتې ومه.

لاس دې په وخت رانه کړو اوس بېږی د امن شولې
ښه دې لیدم چې دځپو په منځ کې پاتې ومه

هغه مهال چې دقسمت تر وزر لاندې نه وم
د ډبرو خپلو او پردو په منځ کې پاتې ومه

شمسزی چې داسې لېونی اوسودايي گرځمه
یوه شېبه د ښاپېرو په منځ کې پاتې ومه.

غربت

زموږ بېوسه سترګې،
پوره يو
اوړی،
د سارا له تورو کاڼو سره وژړېدې.
اوس بيا د ژمي شپې دي
زموږ بېوسه
او بې څوکه ماشومان،
د بشريت متمدنه پېر کې،
د يخ له لاسه،
په بې بامه،
بې کړکيو،
کنډوالو کې،

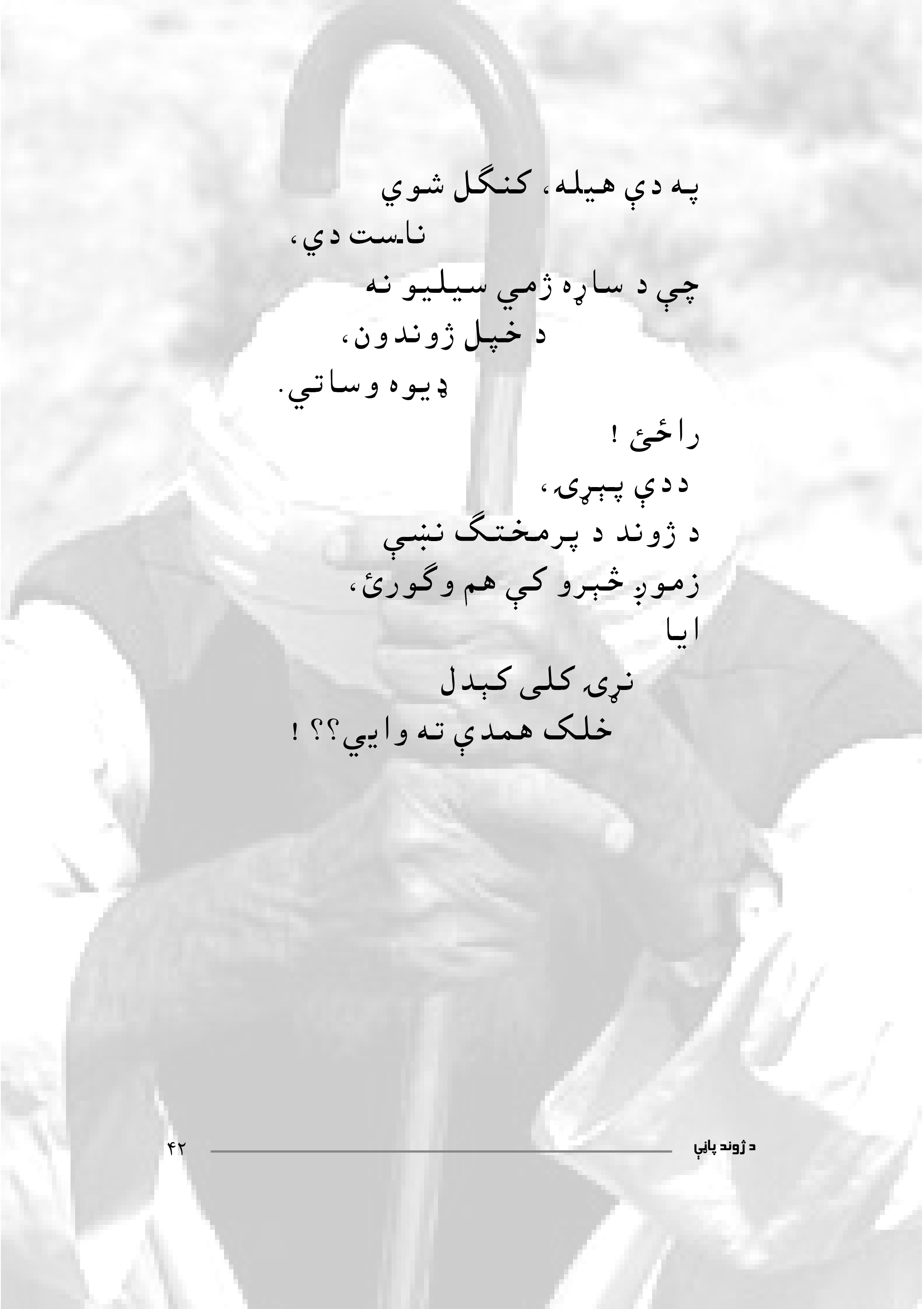

په دې هیله، کنګل شوي
ناست دي،
چې د ساړه ژمي سیلیو نه
د خپل ژوندون،
ډیوه وساتي.
راځئ !
د دې پېړۍ،
د ژوند د پرمختګ نښې
زموږ ځېرو کې هم وګورئ،
ایا
نړۍ کلی کېدل
خلک همدې ته وایي؟؟ !

مرگ او ژوند

اوس بل جانان لرمه ستا په تمه پاتې نه يم
غم سره خوښ يم د خندا په تمه پاتې نه يم

زه د ستار غوندې په خپله هم اوازلرمه
يوازېتوب کې هم د چا په تمه پاتې نه يم

هوا خو نه يم چې د واورې په څپه ورکه شم
وزر مې شته خو دفضا په تمه پاتې نه يم

دمرگ او ژوند ترمنځ يو راز دی همغه لتوم
نور ددنيا او ما فيها په تمه پاتې نه يم

تش دومره غواړم چې تر تلو مخکې يو څه ووايې
خير که ادنی وي د اعلی په تمه پاتې نه يم

مغروره غوټۍ

که سپرلی بیا زموږ پر کلي راغی،
نو ته پوهېږې
زه به څه کومه؟

زه به،
د خپل مالت،
تنکي، تنکي،
ښایسته ګلونه،

زه به،
دخپلو تورو غرونو نه،
نازکې،
سرې او سپینې غوټۍ،
لکه پخوا غوندې راټولې کړمه،
خو دا ځل،

هغسې سودا نه کوم،
چې مې د خپل کلي
تنکي، تنکي ګلونه،
پاڼې پاڼې کړمه،
او بیا یې څوک
دکوم ظالم تر قدمونو لاندې وغورځوي
ما مې له خدای سره وعده کړې ده.
نور به،
دخپل کلي مغروره غوټۍ
ددې دنیا بې قدرو
خلکو باندې نه خرڅوم،
نور به،
د خپلو خړو غرونو
سره ګلونه،
دخپل کلي مستو پېغلو ته وړم.

زموږ ښار او زموږ کلی

زموږ ه ښار او زموږ کلی
یو تر بله لرې،
کټ مټ، زما او ستا
ترمنځ چې د بېلتون
فاصله
کلی همد ومره،
ښار نه لرې پروت دی.
نن مې له ښاره بیا تر کلي تګ و

زموږ تر کلي پورې،
دگاډی لس دقیقې لاره ده،
زما په مزل،
نیمه گړۍ.
گاډی مې نه خوښېږي،
تر کوره ټوک ټوک،
او پنځه افغانۍ هم لاړې شي.
نن مې
په دې پیسو بازار کې
دغزلو مجموعه واخیسته،
ښار نه
تر کلي پلی راغلم،
ټول کتاب مې ولوست،
نه زما نیمه گړۍ لاره وه
او نه،
د گاډی لس دقیقې،

بس
ټوله لار مې
له کتاب سره خبرې کړي،
نه د زاړه ګاډیوان چیغې
او نه ما لاره کې،
ګام په ګام،
حساب کړی دی،
نو ته اوس ووایه چې
ګټه مې وکړه
او که زیان مې کړی
دلس یا دپرشو دقیقو،
لاره یوه شېبه شوه،
کورته چې راغلمه،
همدغه شعر مې هم ولیکه... !

جنگ

خدایزده کوم لور ته روان یو خبر نه یو
اوس په غبږ کې د توپان یو خبر نه یو
د رڼا او د تیارو په منځ کې اوسو
لکه وربځې سرګردان یو خبر نه یو

جادوګر وخت په موږ داسې کوډې وکړې
اوس مو یو بل ته لاسونه نه اوږدیږي
فاصله زموږ تر منځ ده ډېره کمه
خو دا زړونه مو د لمر غوندې ډوبیږي

دیو بل سترګو کې ډېر رازونه وینو
خو کوڅو کې اوس پاچا قاتل ماښام دی
هر ګلاب خپلو اغزیو باندې وژني
دښکلا ددښمن هرې خوا ته پام دی

که ددې یاغي توپان غرور مات نه شي
دهېچا ببړۍ به بچ نه پاتې کېږي
فریادونه به یې ټوله نړۍ واوري
وار په وار به دا ښارونه ټول نړېږي

عظمت به انسان تر خلي سپک شي
هر سړی به تش د خپل هوس غلام وي
دسکې پر یوه مخ انځور د سولې
په بل مخ به یې تصویر د قتل عام وي

که دا جنګ د عقیدې که د ټکې دی
خو چې مخې ته یې سرونه پورته نه کړو
دا خپې به د غرو څو کو ته هم ختېږي
که جنډو غوندې لاسونه پورته نه کړو.

زموږ د ژوند پاڼې

لکه د ونو
دا تنکۍ پاڼې،
چې،
ځانګو کې وټوکېږي،
شنې شي،
او د وخت په تېرېدو یې
بڼه ژېړه شي،
ترپ،
ورژېږي.....
موږ هم کټ مټ داسې یو.
دنیا کې،
وزېږېږو،
وغوړېږو،
لا مو یو بل سره په ډکه خوله،
خندلي نه وي،
چې مرګی راشي
او د ژوند پاڼې مو ورژوي....

اوس هم په باد مين يم

زه لا هماغسې يم،
اوس هم په باد مين يم،
اوس هم،
تمام اوړی، په بام ويده پرېږم،
اوس هم،
د پلارپه زنګېدلي،
کټ کې،
ټوله شپه،
اسمان سره خبرې کوم.
زه لا هماغسې تمامه شپه،

له ستورو سره مینه کوم
زه لا هماغسې،
د ستورو په مرگ،
چیغې وهم،
کرېکې کوم،
ځان سره ټوله شپه تیارو ته،
بدې ردې وایم،
څه عجیبه، سړی یم
زه مې،
د مور،
دروغ، رښتیا
خپلو،
کوچنیو ماشومانو ته
میراث کې پرېږدم
بس چې ماښام شي،

نو
دخپلې مور
یوه، یوه کیسه راواخلم،
زامنو راشی !
لورکۍ راشه،
ښه نږدې پربوځئ،
هغه دی وګورئ
اسمان کې،
هغه کټ وګورئ ،
هغه څو ستوري ښیم،
تاسې لږ چوپ شئ !
دمورجانې،
یوه خبره مې رایاده شوله
مور به مې هر ماښام کیسې کولې
زه چې ماشوم وم
مابه ټوله شپه اسمان ته کتل
مور به مې ویلې:

چې زامنو !
دا اسمان،
تر ځمکې ډېر ښايسته دی.
هغه دی ښه وګورئ،
هغه څو ستوري
چې يو ځای راټول دي،
هغه يو کټ دی،
يو زمری دی
او د کټ پښه کې اوزه تړلې
هغه دی ښه وګورئ،
زامنو وګورئ،
اسمان
تر ځمکې،
ډېر ښايسته دی.
هلته يو لمر دی
يوه سپوږمۍ ده،
او يوه ګله دستورو ښکاري

هغه دی وگورئ
په خپلو سترګو
چې سپوږمۍ
څومره ښایسته ده،
او په منځ کې یې،
څېره ده
څومره ښکلې ښکاري ! !
مور به مې
دلته لږ څه چوپه شوله
مور به مې غلې شوله،
ښایي څه وېره
به یې زړه ته راغله،
خو مور به بیا لکه چنچڼو
شور ماشور جوړ کړ
چې موري !
ګراني موري،
دا ته ولې داسې غلې شولې؟

موري، خبرې کوه !
موري سپوږمۍ کې نو دا څه دي
چې مور نه پوهېږو،
مور به مې بیا
غاړه تازه کړه
او زموږ ماشوم
خیالونه به یې
ځان سره اسمان ته بوتلل
هغه ده ښه وګورئ
هغه سپوږمۍ ده
او په منځ کې یې
سپېڅلې ملایکه ناسته
تاسې ته ښکاري
او که نه
تاسې لږ ښه وګورئ
هغه چې تت ښکاري
هغه درښیم

هغه سپېڅلې ملايکه ده
په لاس کې يې زرينه شپېلۍ
داسې شپېلۍ
چې،
په اواز به يې دنيا لړزېږي
مور به مې بيا
لږ ټکنۍ غوندې شوه
مور به له ډېرې تلوسې نه
يو ځل بيا
مور ته په چيغو چيغو وويلې
مورې !
خوږې مورې
کيسه کوه رښتيا چې
دا اسمان
تر ځمکې ډېر ښايسته دی
مورې راځئ چې مور هم
اسمان ته کډه وکړو

مور به مې کټ کټ
په خندا شوه،
او په مورږ به راخوره شوه
او يو يو به يې پر سربنکل کړو
بيا به يې ويلې:
نه، نه، بچيانو
انسانان
اسمان ته کله تلی شي
اسمان ته
لار د ختو کله شته دی
اسمان د ستورو ځای دی
اسمان ته هغه څوک ورتلی شي
چې يې زړونه لکه لمر
لکه سپوږمۍ
لکه ليلا
لکه مجنون صفا وي
اسمان د مينې ځای دی

موږ انسانان یو
موږ د میني په چل نه پوهیږو !!!
موږه د ځمکې په سر ټول عمر
له یو بل نه نفرت کړی دی
موږ ته
اسمان په خپله غېږه کې
ځای نه راکوي
بچیانو غلي شئ
ویده شئ
چې اوس لمر راخیږي.....

ماشوم کاته

نن دې ماشوم کتو ته حیران پاتې یمه
بس د الله پاک قدرتو ته حیران پاتې یمه

دچا تر زړه تلل که اسانه وي نو گرانه هم وي
دجانان سترگو غلچکو ته حیران پاتې یمه

دغه رڼا زما شعور ته کومې خوا نه راغله
ډېره تیاره وه دې سپېدو ته حیران پاتې یمه

ځای د پښتو چې شي سکروټه په ورغوي کې وړي
زه دې شډلو پښتنو ته حيران پاتې يمه

تمامه شپه مې په لمن کې لکه ستوري ګرځي
د خپلو اوښکو سلسلو ته حيران پاتې يمه

په مستۍ راشي زما خيال کې ټپې وتښنوي
ترنګ د رباب شرنګ د بنګړو ته حيران پاتې يمه

اجل

دا خو دې بیا زما خوښیو ته اجل راوړی
زموږ د رنګ کلي په ښېر دې رنګ وربل راوړی

نه لرم څه چې دې ډالۍ کړم پښتنی ښایست ته
جانانه واخله یو مې زړه یو مې غزل راوړی

راځئ چې پرانیزو له ملا یې د مرمیو چانته
چا یو تنکی زلمی ساتو ته د مورچل راوړی

د زړه وطن مې د تنکو هیلو په وینو ساتم
که نه وحشي غمو پرې څو ځلې یرغل راوړی

ښایي چې ته مې هم اړ شوی یې غلام زړګي ته
چې دې بادار حسن غلام ته په درشل راوړی.

کاینات

څه مینه ګرکي کاینات دي
څومره ښکلی ژوند دی
تمامه شپه
ستوري، سپوږمۍ
راسره مینه کوي
چې سپېده دم شي
بلبلان راته

خوږې خوږې نغمې غږوي
او باد
ورو ورو
د تنکو ونو پاڼې ونڅوي
سهار کې لمر
په خپلو تاندو
او نازکو طلايي ګوتو
زما بدن لږ وتخنوي
چې مخ ور واړوم
په سترګو کې موسکی وي
تر ما مخکې
راته ووايي
سهار دې په خير.

انتقام

له بل چا نه‌له خپل گرېوانه انتقام اخلمه
ددې بايللي جنگ‌له ځانه انتقام اخلمه

ددې بازار په سوداگرو مې لاس نه برېږي
له خپل بېوسه شان ارمانه انتقام اخلمه

چې ستـرگې مـړې واړوې اور مـې پـه زړه ولـگـوې
يـو ورځ بـه سـتـا لـه دې حـيـا نـه انـتـقـام اخـلـمـه

اوس دې په لاس کې د ښکلا هغه رنګونه نه شته
اوس مې زړه نه کېږي چې تانه انتقام اخلمه

لېونی فکر غولوم ژړا کې وخاندمه
په دغه چل ستا ـله سودا نه انتقام اخلمه

دښتو کې وایمه سندرې ښار کې غلی ګرځم
هره ورځ داسې ـله دنیا نه انتقام اخلمه.

د زړه زلزله

لامې فکرونه غولوم لا دې د ځان ګنمه
لا دې نغمو کې یادوم لا دې جانان ګنمه

خدایزده چې څه مې زړه ته راشي زړه مې ولړزوي
زه خو د زړه زلزله وېره د ایمان ګنمه

پرېږده له سترګو مې څپې د اوښکو وبهېږي
زه بارانونه پېرزوینې د اسمان ګنمه

وخت که ماښام وي که سحر خو چې بېلتون راولي
غماز که تور وي او که سپین زه یې شیطان ګنمه

ته وایه بس دی شو ترسره دې ارمان شمسزیه
زه وایم نه، زه خو نیمګړی خپل ارمان ګنمه.

زخمي کلونه

نه مې هغه خوږې کيسې او نه مې شپې هېرې دي
نه مې سپرلي کې د بلبلو ترانې هېرې دي

دښار کوڅو کې هرڅه شته اشنا غروبونه نه شته
ځکه مې وينو نه پخوا غوندې جذبې هېرې دي

اوس مې هم ياد دي د خپل تېر عمر زخمي کلونه
گومان ونه کړې چې له مانه ستا وعدې هېرې دي

چې په نغمو یې لوبول د ولو شنه ښاخونه
اوس کلیوالو نه دسیند مستې څپې هېرې دي

وختـه‌ـله تا سره زما لوبه لا ختمه نه ده
لږ صبر وکړه ما نه خپلې ارادې هېرې دي

شمسزیه شته مو لا په زړه کې د ایمان بڅره
خو تشـله موږ نه د احساس بلې لمبې هېرې دي.

دګورګرو بازار

د لــېـونـیـانــو دخــبــرو بــازار وګــوره اوس
د بــبــرســرو قــلـــنــدرو بــازار وګــوره اوس

چې په یوه ټنګه به نه اخیست چا دې کلي کې
زمــوږ د اوښــکــو مــرغــلــرو بــازار وګــوره اوس

هغه زما د بولۍ غرړو چې اسمان ته جګ شوې
راځــه د خــپــلــو ســوداګــرو بــازار وګــوره اوس

څنګه دې اخیستې له موږ نه د سکرو په بیه
زمــوږ د غــرونــو د نښــتــرو بــازار وګــوره اوس

سږ کـال بـاران وشـو دغـرو لـمـنـې وغـوړېـدې
راشــه پــکــتــیــا تــه د ګــورګــرو بــازار وګــوره اوس.

شک

نړدې که نه وي له هېڅه نه دومره لرې نه دی
په تا مین گوره له تا نه دومره لرې نه دی

خیر لېونی به نه یم یاره خو ستا شک منمه
زموږه کور هم له بیدیا نه دومره لرې نه دی

چا ویل زما لاس د سپوږمۍ تر زلفو نه رسېږي
دغه خبر خو له امکانه دومره لرې نه دی

مینې دې څومره لوی کمال وکړ شاعر یې کړمه
اوس مې هنر ستا له ښکلا نه دومره لرې نه دی.

د مینې لاروي

کله ځان سره په جنګ یو کله خپلو کې پخلا یو
نه خبر په ابتدا یو نه خبر په انتها یو

مونږ د مینې لارویو سل ترخه جامونه څښلي
دلته سل ځله مړه شوي یو او سل ځله پیدا یو

په بدل کې یې له خدایه دې وطن ته سپرلی غواړو
لوی واړه چې لکه وریځې په سلګیو په ژړا یو

دا منم درسره مونږ د غرو او دښتو ساده خلک یو
خو ظاهر او په باطن کې ائینې غوندې صفا یو.

د ښایست قدر

جانانه ژوند دی چا ته ژاړم چا ته وخاندمه
تیاره کې ناست یمه خپه، رڼا ته وخاندمه

ستا د ښایست قدر به یاره دومره بس وي که نه
چې ستا د هر ظلم بدل کې تاته وخاندمه

دشپې شبنم غوندې اوربږم په ګلونو باندې
سهارکې ستوری شم فاني دنیا ته وخاندمه

چې ماته ګوري لږ موسکۍ شي سترګې مړې واړوي
زړه کې مې پټ د جانان دې جفا ته وخاندمه

زمونږ دکلي منځ ته راشي بل ته لاس ورکوي
له ډېره غمه د یار دې سزا ته وخاندمه

دمینې زور دې اوس تر دې حالته راوستمه
له مجبورۍ دې هرقاتل ادا ته وخاندمه.

د جذبو غوندې خبرې

هغه چې ته به يې ګواښلې اوس دې خيال هم کوي
ته چې راځې ستا د راتللو استقبال هم کوي

داسې وخت راغی فرق د دوست او د دښمن نه کېږي
دلته دې وژني هلته ستا د ژوندون سوال هم کوي

څه زورور دي ښکلي هرڅه کې چېړ خوند ورکوي
په رڼا ورځ درنه زړه پټ کړي بيا جنجال هم کوي

ډېر شاعران به د ښکلا له ښاره تش لاس وځي
که څومره ذکر دبېلتون او د وصال هم کوي

شمسزی چې څه وايي جذبو غوندې رښتيا يې وايي
که نه خبرې خو د تور بازار دلال هم کوي

د غم لمر

لـري ولاړ وم د ورتـلـلـو پـه چل نـه پـوهـېـدم
رښـتـيـا بـه وايـمـه دښـکـلـو پـه چـل نـه پـوهـېـدم

فـکـر مـې نـه و سـيـن د سـتـرگـو کـې يـې پـرېـوتـمـه
بـيـا نـو تـر ډېـره د وتـلـو پـه چـل نـه پـوهـېـدم

ستا انتظار کې غلی ناست وم ستا په خبر نه ومه
زه د وعـدې د مـاتـولـو پـه چـل نـه پـوهـېـدم

تـه رانـه لاړې زه دې داسـې ځـای کـې پـرېښـودمـه
چـېـرتـه چـې زه د اوسـېـدلـو پـه چـل نـه پـوهـېـدم

شـمـسـزيـه دې کـلـي کـې هـغـه د غـم لـمـر ومـه زه
چـې مـاښـام هـم د پـرېـوتـلـو پـه چـل نـه پـوهـېـدم.

راز

زما ژوند ښکاري
کوم راز دی
او
څه راز شته زما ذات کې
زما ورځې
شپو کې ورکې
او شپې ټولې
په فریاد کې
دا ټکرې
چې خورم ښکاري
زما لاس دی د چا لاس کې
پته هېچا ته هم نه شته
پټ مې څه دي په وسواس کې
رقیبانو ته مې وایئ
چې په خپل حال مې لړ پرېږدي
یوه ورځ به دا ښار لولي
څه ضرور زما په یاد کې.

زه هم د گل په شان وم

له ځانه درته گران وم يو څو شپې ورځې مخکې
زه هم دا ستا جانان وم يو څو شپې ورځې مخکې

راپرېوتم ـ له برمه د چا د سترگو ښکار شوم
يو ستوری د اسمان وم يو څو شپې ورځې مخکې

چې سره گلونه وينم په خيال کې مې را گرځي
زه هم د گل په شان وم يو څو شپې ورځې مخکې

دا هم د وخت گردش دی چې هېر شومه ـ له خلکو
موضوع د هر داستان وم يو څو شپې ورځې مخکې

اوس هره ورځ راځي خو زما زړه کې ځای نه شته
ددې کار په ارمان وم يو څو شپې ورځې مخکې.

دروغ

بلا دروغ غلي دي ستا د سوګندونو شاته
لکه اغزي چې چوپ ولاړ وي د ګلونو شاته

زما او ستا د راز خبرې ښار ته ووتلې
ښکاري څوک پټ و ددې خړو دېوالونو شاته

داسې يو وخت و چې نغمې زما په نوم جوړېدې
اوس نو يادېږمه د اوښکو دسيندونو شاته

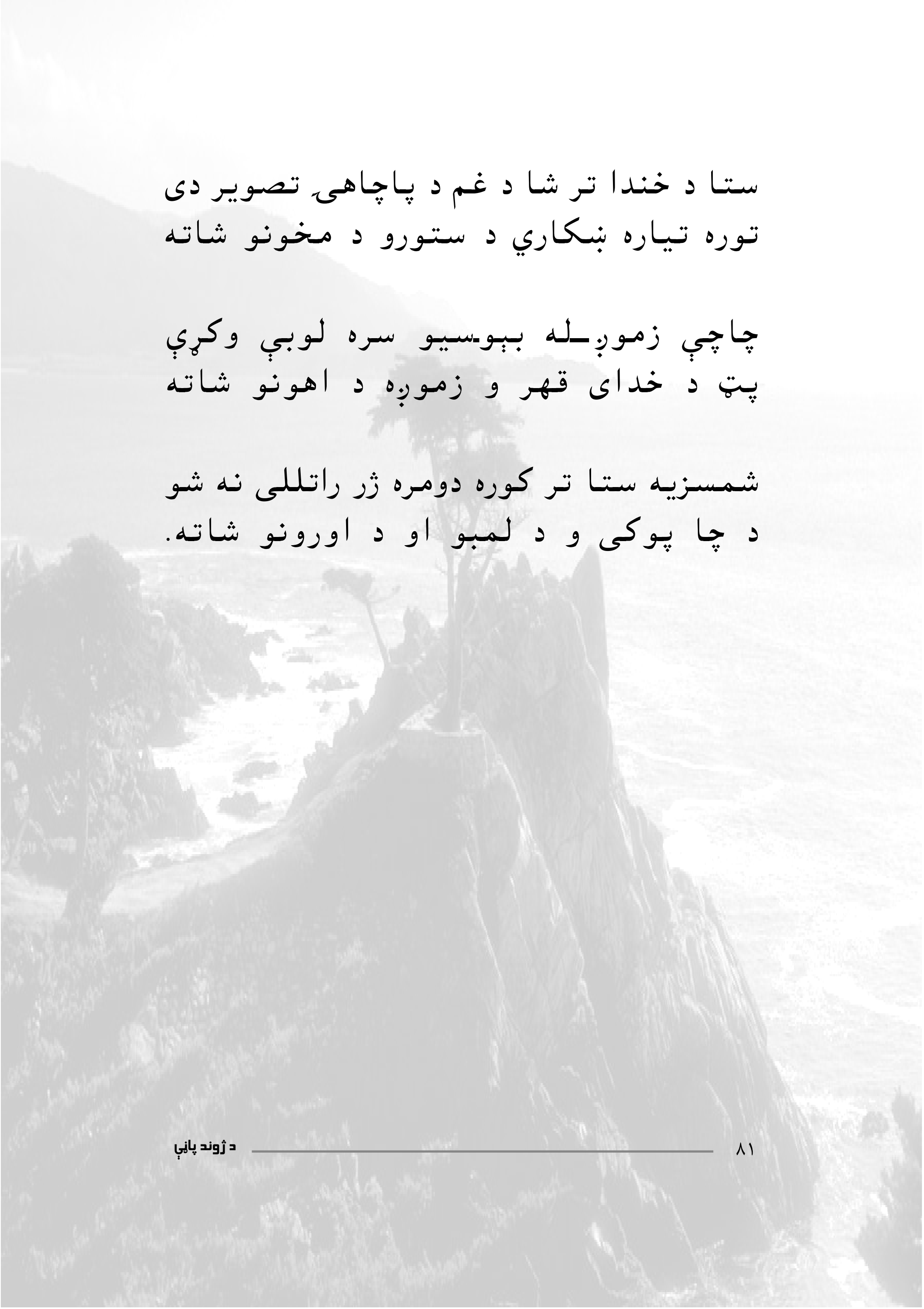

ستا د خندا تر شا د غم د پاچاهۍ تصویر دی
توره تیاره ښکاري د ستورو د مخونو شاته

چاچې زموږ له ببوسیو سره لوبې وکړې
پټ د خدای قهر و زموږه د اهونو شاته

شمسزیه ستا تر کوره دومره ژر راتللی نه شو
د چا پوکی و د لمبو او د اورونو شاته.

د بابل جادوګر

وروسته تر دې درسره داسې رقابت کومه
تـه ـلـه ما کرکه کوه زه به محبت کومه

تاته به ښه ښکارېده زه دې ـله زړه وويستمه
خو زه پښتون يمه د خپل مېلمه عزت کومه

په خپله خوښه زه د ګل په دام کې ونښتم
څه ضرورت دی چې به چا ته شکايت کومه

زما د سپينې تورې مخې ته بېوسه شولو
دسر دښمن سره مې ځکه شرافت کومه

دجانان سترګو کې اوسېږي د بابل جادوګر
شمسزيه نور ترېنه په زغرده بغاوت کومه.

ګونګې کرښې

زما او ستا راز دې زما او ستا په زړونو کې وي
هره موضوع نه کوي خوند چې کتابونو کې وي

ته دې لاس راکړه چې دا ګونګې کرښې ولولمه
که څه زما او ستا په باب ستا په لاسونو کې وي

چې سترګې پټې کړمه هر څه رانه لرې تښتي
یوازې ستا غم مې ملګری په خوبونو کې وي

زه چې په کومه وينا خلکو ښار نه وويستمه
سبا به دا د وخت په ټولو نصابونو کې وي

اوس هغه خلک هم زموږه د پښو پل ورانوي
هغه چې غلي ناست زموږ په محفلونو کې وي

شډلو خلکو کې موندلی شي گوهر د وفا
شمسزيه څومره قيمتي کاڼي په غرونو کې وي.

خرابې

ته چې موسم غوندې ساعت کې بدلېدې جانانه
سهوه دې وکړه چې زما زړه ته راتلې جانانه

زه که اغزی یم نو لمن دې رانه لرې ساته
که زه ګلاب یمه وربل کې به مې ږدې جانانه

هېڅ پروا نه کړې چې سپوږمۍ اولمر مې واک کې نه دي
دا به وي ډېره چې زما دي ورځې شپې جانانه

ته لکه سیند یې سم او غر ستا د رضا تابع دي
خوښه دې خپله ده په کومه خوا چې ځې جانانه

پوهېږم نه چې دا شهرت که رسوایي ده زما
هر چېرته شته زما د مینې اوازې جانانه

شمسزی خړ پړ دی خو په زړه کې مینه ډېره لري
په خرابو کې پیدا کېږي خزانې جانانه.

غمجنه رخصتي

پرون جمعه وه رخصتي وه گرانې
ما مې د خپلې کوټې ور
ځان پسې وتړلو
غوښتل مې تاته
پس له ډېرو مودو شعر ولیکم
خو شعر؟ ! !
شعر هم تا غوندې
مغروره ښاپېرۍ ده گرانې
شعر په کومه ورځ چې زه لټوم
نه يې وینم

پرون جمعه وه رخصتي وه ګرانې
ما مې د خپلې کوټې ور
ځان پسې وتړلو
غوښتل مې تا ته
پس له ډېرو مودو شعر ولیکم
خو شعر؟ ! !

شعر
ونه لیکل شو
زه مې،
د خپلې الماری
مخې ته ودرېدم،
زړه مې و داسې یو کتاب پیدا کړم
چې مې،
د خیال ښاپېری،
وتښنوي ویښه یې کړي
خو ته پوهېږې ګرانې؟ !
زما په ډکه الماری کې لاس

پر هغه ډايرۍ ولګېد
زما ـله کومې ډايرۍ نه چې ته
وېره لرې
زما ـله کومې ډايرۍ نه چې ته،
کرکه لرې
باور دې کېږي که نه؟
چې ته مې ياد شوې
زه مې هم
له خپلې تورې ډايرۍ نه
لږ څه ووېرېدم
لاس مې راکش کړو
خو په دې شېبه کې ترپ شو
ډايري پر ځمکه پرېوتله
د ډايرۍ منځ نه،
د هغه وچ ګلاب
پاڼې هم تويې شولې
چې مې تر اوسه هم

د دې ګلاب ښـتـن لا پـېـژندلی نه دی
اخ !
دا ګلاب خو رانه ورژېده
ما ویل چې
زه به دا ګلاب،
تر ډېره عـمره ساتم
ما ویل چې
زه به یې
ښـتـن ته،
دګلاب بدل کې زړه ورکوم
اخ !
دا مې څه وکړم؟
دا ولې وشول؟
په خدای باور وکړه
چې ډېر خـپـه شوم
لاس مې ور وغـځاوه
مات ګلاب مې
بېرتـه ډایرۍ کې کېښود،

او ډایرۍ سره
ورو ورو
د رڼا خوا ته راغلم
اوس مې نو وغوښتل
د تېر ژوند پاڼې،
یو پربله واړومه
اه ! دا څه دي؟ ! !
[ماته یادګار ولیکه]
ما په غیاب کې
ستا ـله شعر سره مینه کړې
ما مې و ذهن کې
دا ستا خیالي تصویر جوړ کړی
ښه شو چې ومې لیدې
ما ته یادګارولیکه.....
دا مې،
د هغې ډایرۍ،

د لومړي مخ

کرښې وې
هغه چې ته اوس،
ترېنه کرکه لرې
هغه چې ته اوس،
پرې نیوکه لرې
تر لږ سوچ وروسته مې،
ددې ډایرۍ،
نورې پاڼې واړولې
اوهو !
دلته خو هم
دا ستا په لاس
لیکلي توري شته دي
دا نو پوره دوه میاشتې وروسته
لیکل شوي
هغه توري دي چې:
زه او ته درې ورځې خپه وو

څلورمه ورځ
په سترګو کې،
موسکۍ شوې راته
غلې دې ځان سره،
دا شعر وویل
نه مې ته شې هېرولای
نه زما له خیاله وځې
څه پخلا به شو جانانه
زه هم ستړی ته هم ستړی
په خدای باور وکړه،
چې :
ډېره ځوروونکې شوله
زه مې،
له خپلې ډایرۍ نه رښتیا ووېربدم
ما ته مې خپله ډایري
ورکې شېبې یادوي
زه نور د خپلې ډایرۍ

پاڼو ته نه شم لیدای
ورو مې د خپلې ډایرۍ وزرونه وتړل
او بنده مې کړه
په سوچ کې لاړم،
پر ځای وغځېدم
اوس نو خوب هم نه راځي
او شعر هم رانه غی
جیب ته مې لاس کړ،
چې سګرټ وباسم
ویې ځکم
یوه شېبه پر دې تېره کړم
سګرټ مې ولګاوه
ما د سګرټو دلوګیو ننداره کوله
په همدې خیال کې وم
یو سپین مړوند را وغځېده
غوښتل یې خپلې تنکۍ ګوتې
د سګرټ په انګار وسوزوي

څه کوې؟
څوک يې؟
اف؟؟ !
د سګرټو شکل دې نه خوښېږي؟؟
ما له دې وېرې
چې غيبي مړوند دې اور وانخلي
سګرټ د باندې وار کړ
بيا مې د خپلې
ډايرۍ پاڼې راواړولې
اه !
څه غمجن انځور دی ! !
دا څه ترخه توري دي
په ډايرۍ کې مې
له دې نه وروسته،
هېڅ هم نه شته
فقط پنسل باندې جوړ شوی
يو تصوير دی

چې يې پورته دي جوړه لاسونه
دغه زما د ډايرۍ
هغه وروستۍ توري دي
چې په وروستي ورځ ته خپه شولې
او دادې وويل:
زه نور هېڅ سره،
نه شم جوړېدلای
اخ!
دا مې څه وليدل؟
دا نيم بيتي،
او دا جوړه لاسونه!!
ما خو ويلي وو
ددغې ډايرۍ کرښو ته نه ګورمه
اخ!
دا مې ولې واخيست
بېرته مې خپله ډايري
په الماری کې کېښوه

او الماری نه مې
دویم ځل،
د کتاب پر ځای
راډیو واخیسته
ورک یې کړه
نور د کتابونو پاڼې نه لولمه
د هر کتاب لفظونه ماته
خپلې تېرې خاطرې یادوي
او زه
دتېرو خاطرو تصویر لیدلی نه شم
دا راډیو ډېره ښه ده
غوښتل مې دا ځل
په راډیو پام بلې خواته یوسم
راډیو مې ولګاوه
له لګولو سره سم
زما راډیو کې دا سندره راغله
زه نور هیڅ سره نه شم جوړېدلای

که نه څومره څومره ښکلي دي جانانه
اخ په راډیو کې هم
هماغه غم دی
د چا ـله لاسه،
چې ما خپله ډایري پټه کړه
زه نور ـله دې کوټې نه لرې تښتم
تر دې کوټې پورې یې هم
غیبي لاسونه رسي
تر دې کوټې پورې یې هم
پټ اوازونه راځي
زه نور
ـله دې کوټې نه لرې تښتم
زه نور
په خپلو رخصتیو کې صحرا ته ځمه ! !

ازادي

زموږه غرونه توپان (۱) نه پېژني
زموږ ه غره ته چې ښامار(۲) راشي
نو تور کاڼی شي

زموږ شملې
زموږ گامونه
په وحشي سیلیو (۳) نه کږېږي
ما او دې غره ته
پورې سیند

هغې کوچۍ

دغې شپېلۍ

پېړۍ پېړۍ

دغیرتونو ترانې ویلي دي

موږه ټول عمر

ددې لوړو غرو ګټونو ته

په وږي نس

دعشق او ازادۍ مستې ټپې کړې دي

دا غرونه نه ایلېږي

دا غرونه نه نړېږي

توپانه لاره کږوه

زموږه غرونه توپان نه پېژني !!!!!

ټیلیفون

ډېره موده وروسته دې
غږ په ټیلیفون کې اورم
تا خو ویل:
زه مینه ناک ځښتن،
له مینې جوړه کړې یمه
تا به ویل:
زما زړګی،
د مینې کور دی
د نفرت شپه په کې نه تېرېږي

نو ګرانې !
دا یوه پوښتنه کوم
دا دومره وخت تېر شو ،
نه لیک
نه ټیلیفون
نه دې ایمیل رالېږه
زه خو حیران یم
چې ستا زړه کې
دا لوی غر د کرکې څنګه ځای شو..؟؟

کلی

څه موده مخکې نه جنګ و، نه جګړه وه
دا مو کلی دا مو کور دا مو دېره وه
شنه طوطیان وو ګرځېدو په چنارونو
هسکو هسکو شنو درو کې به مو شپه وه

په دې پورې غره به ټوله ورځ باران و
نڅېدل به یې لمنو کې ګلونه
دسین منځ کې سپینې زانې ګرځېدلې
اورېدل نه پرې له پاسه سره اورونه

هره ورځ به راپرېوتې بناپېرۍ وې
د چینې غاړه به ټوله رنګینه وه
چا خوړل د چنار څانګو کې ټالونه
چا به لاندې جوړه کړې ننداره وه

لږ ځه وړاندې شنډه ونه پخوانۍ وه
په کې ځوړندې وې ځالې د مرغیو
خو ترې لاندې دبابا ټوخی ژوندی و
چا یې نوم اخیستی نه شو د بچیو

هغه پورې نړېدلی زیارت وینې
اوس یې نه ښکارې ګنبدو کې کوترې
انسانان وو خو بیا ستورې د اسمان شول
هره شپه به پر دوی شمعې بلېدلی

ددې کلي که خانان که ملنګان و
یو تر بله د زاړه چلم یاران و
په یو ډنګ د نغارې به سره غونډ شول
که به غږ د خوشالۍ که د خپګان و

دملا او د سپینږیري پرې امین و
فیصله که د جومات که د حجرې وه
دننګ کار کې به یې وینې جوشولې
که ټپه د لوپټې که د شملې وه

ددې کلي که ملا و او که رند و
ژوند د سولې، سوکالۍ یې لوی ارمان و
تصور د بېلتانه چا سره نه و
ټول سکه بچي د یو افغانستان و

دا اوس هم هماغه کلی هاغه قام دی
زوړ ملا د همغه ممبر امام دی
هره ورځ وینه په وینو مینځل کېږي
رڼا ورځ یې په خپل ځان باندې ماښام دی

د نفرت زړی هر زړه کې کرل کېږي
په هر سر پردي فکرونه تپل کېږي
خنجرونه پټ لاسونو کې ځلېږي
که څوک سوچ کړي ديووالي وژل کېږي

هغه څوک چې د الوت لري وزرونه
هغه الوزي او پرېزدي شاته غرونه
هغه نور چې ځواک يې نه شته او خواران دي
په يوه خيټه ډوډۍ جنګ ته روان دي

د چينجو په شان په خپل منځ کې خوړل کړي
شعارونه يې دي خپل خو کار د بل کړي
مشران يې ټول دخپل بادار په امر
هم ګواښل کړي، هم تړل کړي هم وژل کړي

باران

څه ښه د باران څاڅکي شي پیدا په ترنم
ژوندي په ترنم شي، ورکېږي سا په ترنم

نښترو ته د غرونو اسماني سندرې وایي
زموږ درو کې ګرځي تل هوا په ترنم

ته شرنګ د شنو بنګړوکړه، زه به خرپ د سپېنې تورې
ګټو به که خدای کاندي هر غزا په ترنم

زموږ د چم د نجونو له پښتو نه دا عادت دی
ښېرې په ترنم کوي، دعا په ترنم

پیغام دې سندریز کړه چې فکرونه ورته ګډ شي
له تورو تیارو وباسه دنیا په ترنم

شمسزیه د جانان له زورور سوګنده تېر شوم
توبې مې واړه ماتې کړې بېګا په ترنم.

سپرلی

څو ورځې سپرلی شي بېرته بیا هوا بدله شي
شپې اوږدې اوږدې شي ددنیا فضا بدله شي

یاره ستا دا زړه خو لا تر اوسه هم په باد رپې
لږ وخت کې دې څو ځلي ژړا خندا بدله شي

سیوری د ګناه دې د څېرې رڼایي تته کړي
ته چې دروغ وایې ستا د مخ رڼا بدله شي

خدایزده دا به ولې! نوم د غله خاین چې اخلمه
بس د ځینو خلکو د څېرو ځلا بدله شي

اوښکې

ستا په سترګو کې دې اوښکې زما زړه کې زلزله ده
یوه وېره درپسې ده یوه وېره راسره ده

ستا تر سترګو خو زه راغلم اوس مې زړه پورې ته بوځه
لویه لاره ما وهلې، پاتې لنډه فاصله ده

ته خو لمر یې تا د تورو تیارو درد لیدلی نه دی
لړمانښام‌نه وروسته راشه چې دا شپه څومره ترخه ده

بس کړه بل ځای کې بیا وایه دا غزل د ژوند او مینې
په دې ښار کې امن نه شته ددې ښار برخه سپېره ده

همزولي

ما څه ویلي تا منلي وو را یاد شول راته
والله له یاده مې وتلي وو را یاد شول راته

دمحبت سزا یې نیم عمر بېلتون راکړله
یوازې ویښې شپې لیدلي وو رایاد شول راته

سپوږمۍ له ما سره د درد زړه رشته وویسته
ستورو له ما سره ژړلي وو را یاد شول راته

یو غږ مې واورېدو ناڅاپه مې څه زړه کې تېر شول
کټ مټ یو څه مې اوریدلي وو رایاد شول راته

شمسزیه زه یمه او زه یم، بیا هم زه یم ښار کې
څه ښه همزولي مې د کلي وو رایاد شول راته.

مرگ

دا هم ډېره سخته وه چې زه له تانه لاړمه
سا دې د وجود ومه خو اسانه لاړمه

ستا په بېلتانه کې مې مرگ سترگو ته راغلی و
هر ساعت به ما ویل چې اوس له ځانه لاړمه

خوښ یم چې د چا د ارمانونو قاتل نه یمه
دا به مې لوی ویاړ وي که له دې دنیا نه لاړمه

زه لکه غریبه اوښکه هېچا را ونه کتل
څاڅکی، څاڅکی، څاڅکی تر زخمي گرېوانه لاړمه

تا راته پټ پټ کتل ما سترگې اړوی نه شوې
بله چاره نه وه اخر زه حیا نه لاړمه.

یارانه

چا چې ساتلم د ملګرو له پرې نه لرې
هغه اوس ځان ساتي زما له یارانې نه لرې

موږ لېونو سره که مینه کوې شرط یې دادی
زړګی به ساتې په منګول کې له سینې نه لرې

اوس داسې وخت دی څوک د چا د زړه درد نه خپلوي
رښا یې خوښه وي ځان ساتي له دېوې نه لرې

خیر دی ما ښکار کړه خو ذلیله مرګ مې نه خوښېږي
د دام کړې دې کړه ځوړنده له دانې نه لرې